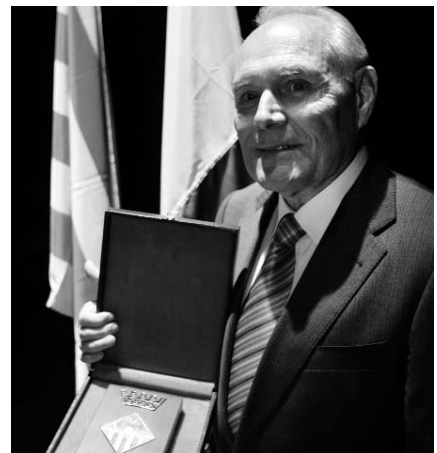

SOCIETAT

Lluís Subirana rep la Medalla de la Ciutat al Mèrit Cultural

El mèrit no ho és mai per la quantitat; sinó per la qualitat. El mèrit no cal cercar-lo; sinó guanyar-se'l picant pedra dia rera dia. Ningú no treballa en favor del proïsme i de la col·lectivitat per la recompensa d'una medalla, per més bo que sigui l'aliatge del metall. El mèrit no te'l donen ni el pots comprar al súper. La medalla no te la poden penjar per haver-te inscrit amb el color dels qui manen. Al metall incrustat al bell mig d'una fusta emmarcada per un estoig, no hi consta cap llegenda lírica per l'èpica del treball de mig segle. A la placa amb incrustacions de fragments de les mil i una nits de reunions, encara hi tenen cabuda més idees, més aportacions, més accions en favor de la Ciutat, la Pàtria, la Gent i la Sardana; de tots aquells i aquelles que arribat el moment solen esmerçar una frase que ha fet fortuna: *"Al meu parer, a la junta hi falta en Subirana"*. La resposta dels darrers 50 anys ha estat sempre la mateixa: *Què cal fer?. Per on comencem?. A qui hem d'anar a veure? Podeu comptar amb mi per tot allò que calgui...* I així durant mig segle vinculat amb tantes entitats, tantiiiiiiiiiiiiiiiiimes jii, que resultaria més fàcil escriure les poques a les que no ha servit en Lluís Subirana i Reboloso.

Els cronistes de la magnífica vetllada del 15 de març al flamant i municipal Teatre Principal, han fet el símil de la maratón, de l'esforç físic que l'ha portat a deixar petjada -i mai millor dit- sobre l'asfalt de ciutats i viles. Els cronistes han destacat els 17 llibres escrits al llarg de 22 anys (12 d'ells dedicats a la sardana). Els cronistes no ha oblidat les paraules d'estímul dedicades pel tinent d'Alcalde de Cultura, Joan Manau; les tres paraules cabdals de l'Alcalde Manuel Bustos: *"Lluís, no canviis"*. Els espectadors que omplien a vessar el Teatre Principal resseguien amb plaer les paraules d'en Jordi Saura, que recordava les pàgines viscudes de l'homenatjat, amb el so sardanista de l'Elisenda Vilarrubias a la tenora; d'en Josep Valldaura al tible i amb l'actor Josep Barceló recitant versos del mateix Lluís.

El mèrit i les gràcies per tot el que ha fet, i el que li resta per fer, és un deute que la ciutat de Sabadell tenia pendent. També podria ser una bestreta de tot el

que encara li queda per dur a terme... Que no és poc el compromís que en Lluís Subirana manté viu i ben viu amb la Cultura, Sabadell i Catalunya.

Esparraguerí per naixement i solcament sabadellenc, el seu monumental treball per íntima afeció i devoció sense mai defallir, el situen en disposició de continuar lluitant pels ideals que s'expressen en l'imaginari d'una gent, d'unes entitats que el tenen en bona estima pel molt que els ha donat de manera tangible o intangible.

Pot semblar mentida però és veritat: Fins a hores d'ara en Lluís només ha fet mitja maratón; encara li queda un llarg camí pel Pedregar. O pels Tallerets. O per l'estimada Arraona.

Des de les pàgines de *Quadern* de la Fundació Ars, on també hi col·labora, ens unim a les moltes felicitacions que ha rebut per la Medalla de la Ciutat al Mèrit Cultural de l'Ajuntament de Sabadell. En deixem constància completant el present escrit amb diverses fotografies de l'acte celebrat al Teatre Principal. ●